

Het geheim van Sinterklaas

Emma W. Brouwer

Het geheim van Sinterklaas

Emma W. Brouwer

Het geheim van Sinterklaas

Uitgeverij De Graveinse Abeel

Dit is een verhaal. De personages en situaties zijn verzonnen en enige
gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-173-4
NUR 280

© 2018 Uitgeverij De Graveinse Abeel, Amsterdam
Omslagontwerp/bewerking: De Graveinse Abeel
Omslagfoto: © Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: Emma W. Brouwer

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

De grondstof voor het papier van dit boek is afkomstig van verantwoord
beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel
van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt
op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.

Inhoud

Hoofdstuk 1 - Verplicht logeren bij oma Jonker	8
Hoofdstuk 2 - Thee en speculaas	19
Hoofdstuk 3 - Rijke familie	29
Hoofdstuk 4 - Televisie en mobieltjes	41
Hoofdstuk 5 - Het verhaal van Anna van Zoelen	51
Hoofdstuk 6 - Vreemde geluiden op de zolder	61
Hoofdstuk 7 - Limabonen en een brommerongeluk	72
Hoofdstuk 8 - In het ziekenhuis	82
Hoofdstuk 9 - Problemen en pizza	97
Hoofdstuk 10 - Chique grachtenpanden	108
Hoofdstuk 11 - De speurtocht en het kistje	119
Hoofdstuk 12 - Op ziekenbezoek	131
Hoofdstuk 13 - De verdwijning	135

Hoofdstuk 14 - De brief aan Sinterklaas	155
Hoofdstuk 15 - De sneeuwstorm en het paard van Sinterklaas	164
Hoofdstuk 16 - De val in de Amstel	176
Hoofdstuk 17 - Warme dekens en chocolademelk	188
Hoofdstuk 18 - Het kasteel van Sinterklaas	195
Hoofdstuk 19 - De rondleiding	209
Hoofdstuk 20 - Het gesprek met Sinterklaas	220
Hoofdstuk 21 - Het sneeuwballengevecht	228
Hoofdstuk 22 - De onverwachte bezoekers	235
Hoofdstuk 23 - De Zwarte Pietenshow	245
Hoofdstuk 24 - Het gat in de grond	251
Hoofdstuk 25 - Sinterklaasavond	272
De schat van Anna van Zoelen	285

Hoofdstuk 1

Verplicht logeren bij oma Jonker

“We zijn er,” zei de taxichauffeur. “Dit is de Nieuwe Jonkerstraat.”

De tweeling Sanne en Sander keken naar buiten. De taxi was tot stilstand gekomen in een smalle straat. Regen striemde omlaag. De lichten van de taxi belichtten de regendruppels.

“Welk nummer is het?” vroeg Sander.

“Het is dit huis,” zei Sanne en wees naar het huis waar ze voor stonden.

“Maar welk nummer is het?” Hij tuurde door de ruit naar buiten. Veel zag hij niet. Het regende en hoewel het dag was,

leek het wel of het al schemerde.

“Ik ga even geld halen,” zei Jessica, hun moeder. Ze keek naar de taxichauffeur. Die knikte en keek in de achteruitkijkspiegel naar de kinderen. Naast Sanne en Sander zat Benjamin, hun jongere broertje. Hij was verdiept in een boek.

Jessica stapte uit. Ze trok haastig haar kraag dicht om haar nek en haastte zich naar de voordeur van de woning waar ze voor stonden.

De taxichauffeur draaide zich om in zijn stoel en keek naar Benjamin. “Wat lees je?”

Benjamin antwoordde niet.

Sanne draaide zich om en zei: “Als hij leest, hoort hij niets meer.” Ze keek even naar Benjamin, dan naar de taxichauffeur en zei: “Het is een boek over Sinterklaas. Het heet *Het verhaal van oom Andries*.”

“Is het een spannend boek?”

“Blijkbaar!”

“Het huis lijkt nogal klein,” zei Sander, die nog steeds door de ruit tuurde. Regenvlagen striemden tegen de ruit aan.

“Gaan jullie op bezoek?” vroeg de taxichauffeur.

“Ja, zoiets.”

“Dat klinkt niet erg enthousiast.”

Sanne zuchtte. “Het is meer noodzaak. We gaan bij onze oma logeren.”

De taxichauffeur knikte begrijpend en zei: “Ik heb ook zo’n oma. Ik zou er niet dood gevonden willen worden. Ze is een best mens, hoor, daar niet van, maar ze kletst je altijd de oren van je kop. Na drie minuten luisteren heb je het idee dat je een hele dag geëmmer aan hebt gehoord.”

Sanne keek de man aan, waarop hij grijnsde. Zijn blonde kuif stak recht omhoog. Sanne glimlachte beleefd terug en bedacht zich dat dat blijkbaar was hoe Amsterdammers praten. Als hun moeder het zou horen, zou ze zeggen dat je je niet ordinair hoeft te gedragen om te kunnen zeggen wat je wilde.

De deur ging op en Jessica verscheen. Ze had een paraplu bij zich die ze omhoog hield. Die had ze natuurlijk van oma gekregen. Ze had geld in haar hand dat ze aan de taxichauffeur gaf. “Zo is het goed,” zei ze.

“Dank u wel,” zei de taxichauffeur. “Ik zal even helpen met de bagage.”

“Dat hoeft niet, hoor,” zei Jessica.

“Ben je belatafeld? Natuurlijk help ik even! Ik laat jullie toch niet zelf aanmodderen in de regen?”

Sanne zag de blik op het gezicht van haar moeder: het was duidelijk dat ze de hulp wel prettig vond, maar de woordkeuze van de man afkeurde.

Jessica beet op haar lip en zei dan: “Het zou inderdaad fijn zijn als u wilt helpen.”

De taxichauffeur grijnsde weer en stapte uit.

Jessica sloot het portier en liep naar achteren.

Sander opende het portier en keek weifelend naar de regen.

“Ik heb geen zin om nat te worden.”

“Niemand heeft zin om nat te worden,” zei Sanne. “Gelukkig is het maar een paar meter van de taxi naar de voordeur.

Sander sprong eruit en rende naar de voordeur. Op het moment dat hij er was, ging de deur open. Hij glipte naar binnen.

“Mam!” riep Sanne. “Sander helpt niet met de bagage!”

Haar moeder hoorde het niet.

Sanne zuchtte en zei tegen Benjamin: “We moeten eruit.”

Benjamin reageerde niet en daarom stootte Sanne hem aan.

Verstoord keek hij op.

“We moeten eruit! We zijn er.”

Benjamin keek haar even aan, maar ging dan door met lezen.

“Hier dat boek,” zei Sanne en trok het uit zijn handen.

“Nee!” Hij trachtte het terug te krijgen, maar ze schoof over de achterbank heen en stapte uit de taxi. Ze wist precies hoe het was: als hij het boek terug zou krijgen, zou hij doorgaan met lezen en dan zou hun moeder zeggen dat hij niet zo vervelend moest doen en dan zouden ze misschien weer ruzie krijgen.

Ze stapte uit en liep naar de kofferbak toe waar de taxichauffeur al druk bezig was alles uit te laden. Hij zette het op de stoep neer. Jessica pakte een grote koffer op en sjouwde die naar de voordeur. Met haar andere hand hield ze

de paraplu boven haar hoofd.

Sanne keek naar de taxichauffeur en vroeg: “Gaat u echt helpen sjouwen?”

Hij grinnikte en zei: “In dit weer? Nou, weet je wat: omdat jij het bent!” Hij grijnsde haar toe. De regen had zijn haar al nat gemaakt en druppels gleden omlaag over zijn voorhoofd.

“Heeft u geen paraplu?”

“En vind jij het leuk, om zo hier in de regen te staan?” was zijn wedervraag terwijl hij twee koffers oppakte.

“Nee, hoezo?”

“Ga dan uit de weg zodat ik er langs kan!”

Ze stapte opzij en hij sjouwde ze naar de voordeur toe.

Sanne pakte een tas uit de kofferbak en liep ook naar de voordeur toe.

De voordeur stond open en in de hal zette Jessica de koffer neer. De taxichauffeur volgde, en ging dan naar buiten toe. Sanne legde het boek neer op de haltafel die links tegen de muur aan stond en zette de tas ernaast. Ze liep de taxichauffeur achterna. Jessica volgde.

Gezamenlijk sjouwden ze de rest van de bagage naar binnen.

Toen alles binnen stond, zei Jessica: “Heel hartelijk dank.”

“Het was geen moeite hoor,” zei de taxichauffeur. Hij haalde een zakdoek uit zijn zak en veegde ermee over zijn voorhoofd.

“Nu bent u helemaal nat,” zei Jessica.

“Gelukkig ben ik niet van was, dus ik smelt niet. En zo hoef ik me vanavond ook niet meer te wassen.” De taxichauffeur lachte en liep dan naar buiten.

Sanne keek rond. De hal had een trap aan de linkerkant die naar boven ging en een gang aan de rechterkant waar een aantal deuren op uitkwamen. Onder de trap was de trapkast en daarnaast het toilet. Er lagen plavuizen op de vloer, maar achter de voordeur lag een deurmat. In de hal hing een grote kroonluchter die brandde, en rechts, recht tegenover de haltafel, stond een grote, staande klok met een slinger die heen en weer ging. Het rook naar speculaas. Vroeger was ze hier wel een paar keer geweest, maar ze had er nog nooit gelogeerd. Oma Jonker was de enige oma die ze nog had want de ouders van haar vader waren lang geleden gestorven, net zoals opa Jonker.

Vanachter uit de gang kwam oma Jonker aangelopen, met Sander in haar kielzog. Hij had een speculaasje in zijn hand, waar hij een hap uit nam.

“Sander heeft niet geholpen met de bagage,” zei Sanne tegen haar moeder, maar die reageerde niet. Ze keek naar oma Jonker en zei: “Het geld krijg je terug. Ik weet nog niet wanneer, maar...”

Oma Jonker hief een hand op en trok een gezicht waaruit bleek dat dat geen probleem was. Ze spreidde haar armen wijduit en zei: “En daar is onze lieve Sanne! Laat me je eens

bekijken!” Maar in plaats van Sanne te bekijken, omhelsde ze haar en gaf ze haar drie zoenen op de wang. Sanne liet het gelaten over zich heen komen en bedacht zich dat de mensen in Amsterdam er wel een andere taal op na leken te houden. Oma Jonker liet haar tenslotte weer los en zei: “Je bent zeiknat. In de keuken ligt een handdoek waar je je mee af kunt drogen.”

Sanne keek naar haar moeder en die zei: “Moeder, ik heb liever niet dat je zulke taal bezigt. De taxichauffeur sprak ook niet bepaald netjes.”

Oma Jonker knikte en zei: “Ik zal erop letten”, maar iets in haar blik zei Sanne dat ze dat niet zou doen.

Maar Jessica zei: “Dank je wel. Ik wil graag de kinderen netjes opvoeden. Daar hebben ze veel meer aan dan dat grove taalgebruik.”

Oma Jonker keek rond, naar Sander, die het laatste deel van het speculaasje in zijn mond had gestopt en op een tree van de trap was gaan zitten, naar Jessica, naar Sanne en vroeg dan: “En waar is Benjamin?”

Jessica’s ogen werden groot, ze sloeg een hand voor haar mond en rende naar buiten.

“Bie is bet de paxichauffeur mee,” zei Sander met volle mond.

“Dat zou ik maar niet doen,” zei oma Jonker, “als de klok twaalf slaat, blijf je altijd zo praten.”

Sander keek naar de klok en zei: “Bet is brie uur.”

“Ook om drie uur kunnen er ongelukken gebeuren. Dat zie je nu maar aan je moeder: die vergeet haar jongste kind en laat hem rustig in de taxi zitten.”

“Hij wilde er niet uit,” zei Sanne. “Hij zat te lezen en daarom pakte ik zijn boek af.”

“Dat heeft dan duidelijk niet geholpen.”

Sander slikte zijn speculaasje weg en vroeg: “Mag ik nog een speculaasje?”

“Als je had geholpen met de bagage dragen...” zei oma Jonker. “Nu krijg je er maar eentje.”

Sander ging staan en zei: “Ah, toe nou! Dan zal ik nooit meer om een speculaasje vragen.”

Oma Jonker lachte en zei: “De duivel heeft altijd mooie praatjes.”

Voor Sander kon vragen wat de duivel ermee te maken had, kwamen Jessica en Benjamin binnen. Jessica sloot de voordeur en duwde Benjamin bijna naar voren. “Begroet oma, Benjamin.”

Sanne bedacht zich dat ze nu net een ontvangstcomité waren, Sander, oma Jonker en zij, want Sander stond rechts van oma Jonker en zij aan de linkerkant. En dan zouden ze moeten buigen voor elkaar en dan zou oma Jonker zeggen: wees welkom in mijn nederig stulpje! Maar op de een of andere manier paste dat beeld toch niet bij oma Jonker.

Oma Jonker strekte haar armen uit naar Benjamin en zei:

“Wat ben jij groot geworden!” Ze omhelsde hem en daarna zei ze: “Heb je zin in thee en speculaasjes?”

Benjamin knikte. Maar dan, alsof hij zich iets bedacht, vroeg hij: “Mag ik dan mijn boek terug?”

Oma Jonker lachte en zei: “Als je met ons gezellig thee gaat drinken, mag je je boek terug.”

“En mag ik dan nog een speculaasje?” vroeg Sander.

“Alleen als je de bagage naar boven brengt.”

Sander keek bedenkelijk, maar dan liep hij naar de berg koffers en tassen toe, pakte een tas op en liep naar boven.

“Dan ga ik maar,” zei Jessica. Ze keek naar oma Jonker en vroeg: “Weet je zeker dat het gaat? Vijf kinderen is erg veel. Als ik had geweten dat Edward en Emilia hier ook zouden zijn...”

“Dan zouden jouw kinderen alsnog welkom zijn. Ik heb toch geen last van ze?”

Jessica keek naar boven, naar Sander die de overloop bereikt had, dan naar Benjamin, die zijn boek op de haltafel ontdekt had en staande verder stond te lezen en dan naar Sanne, die nog steeds naast oma Jonker stond, en knikte dan. “Het zal best gaan. Niet dan?”

“Ga jij nu maar naar huis, en maak je over ons geen zorgen.

Wij kunnen wel voor elkaar zorgen, is het niet, Sanne?” Oma Jonker sloeg een arm om Sanne heen en die knikte.

Jessica zei: “Als er iets is...”

“Dan bellen we meteen,” zei oma Jonker. “Ga nu maar, je hebt nog genoeg te doen. Over ons hoeft je geen kopzorgen te hebben. Wij redden ons prima.”

“Goed dan.” Jessica gaf Sanne een zoen en omhelsde oma Jonker. “Dag Sander!” riep ze naar boven.

Die kwam net naar beneden. Jessica gaf hem ook een zoen, liep dan naar Benjamin toe en omhelsde hem, met boek en al. “Ik ben aan het lezen, mam!”

“Ik mag toch wel even gedag zeggen?”

“Maar het is heel spannend!”

“Gelukkig maar, dan is het tenminste fijn lezen.” Ze gaf hem nog een aai over zijn bol en liep dan naar de voordeur. Oma Jonker volgde haar. “Maak je geen zorgen, hè? Zorg jij nu maar dat het in orde komt.”

Jessica pakte haar paraplu uit de paraplubak en zei: “Ik doe mijn best.”

“Het komt heus wel goed.”

Jessica opende de voordeur. Een vlaag regen woei naar binnen. “Wat een naar weer.”

“Het is inderdaad rotweer. Moet je nu lopen?”

“Nee, ik neem de bus op de Prins Hendrikkade.”

Oma Jonker knikte, maar verdacht Jessica ervan om, ondanks het vieze weer, te gaan lopen naar het Centraal Station. Ze kende haar dochter, en die zou alles doen om geld uit te sparen. Het was ook niet makkelijk. Ze zeiden wel dat

de crisis voorbij was, maar waarom stonden er dan zoveel mensen op straat? En waarom waren dan zoveel gezinnen afhankelijk van de voedselbank? Als Jessica's man nog geleefd zou hebben, zou het vast makkelijker geweest zijn. Dat was de ellende van deze tijd: je kon wel een hypotheek krijgen met twee salarissen, maar wat als één salaris wegviel? Dan had je het krap. Maar als beide salarissen wegvielen, dan bleef er weinig over.

Jessica klapte haar paraplu uit en stapte naar buiten.

Oma Jonker zwaaide nog even, maar sloot dan snel de deur.

Hoofdstuk 2

Thee en speculaas

Oma Jonker stond in de hal en rilde. Ze keek Sanne aan.

“Wat een weer! Het is echt Sinterklaasweer!”

Benjamin hief zijn hoofd. “Sinterklaasweer?”

“Dat hoort hij wel!” lachte oma Jonker. Ze liep naar hem toe en streek hem over de wang. “Ja, Sinterklaasweer. Het regent dat het giet en geen hond waagt zich op straat. Maar wij zitten lekker binnen, hoog en droog.”

“Maar kan Sinterklaas dan wel de daken op? Glijdt hij niet uit?”

Oma Jonker keek even naar Sanne. Er was een blik van

verstandhouding tussen hen. Benjamin geloofde nog in Sinterklaas.

“Nee, hij glijdt niet uit. Het paard heeft speciale antisliphoeven.”

“Het zou gaan sneeuwen,” zei Benjamin bezorgd.

“Van wie heb je dat gehoord?”

“Dat was op het nieuws gisteren.”

“Zelfs met sneeuw kan de Sint gewoon over de daken rijden, hoor.” Ze sloeg een arm om zijn schouders en zei: “Kom, we gaan naar de keuken. Daar staat de thee al klaar.”

Benjamin knikte, sloeg een arm om haar middel, wat niet lukte, omdat haar middel breder was dan zijn arm lang, en drukte zich even tegen haar aan.

“Och, moppie, toch, zei oma Jonker. “Het komt wel goed, hoor.”

Ze liepen naar de keuken en Sanne volgde hen.

De keuken lag in het achterste deel van het huis. De keuken vormde een L-vorm om een piepklein binnenplaatsje heen. Deze was betegeld en had aan de ene kant een bankje en een tafel en aan de andere kant een aantal potten waar planten in stonden.

Achter de binnenplaats begon een andere woning en aan de overkant van de keuken keek je uit op de woning van de burens. Hoog in de muren zaten een paar ramen. Overal hingen gordijnen voor.

In de keuken stond een tafel in een hoek. Tegen de muur was een zitbank en ervoor stonden een paar stoelen. Boven de zitbank was een raam en daarnaast de deur naar het plaatsje. Voor het raam hingen gordijnen; ze waren geel en hadden ruches. Voor de keukendeur hing ook zo'n gordijn. De gordijnen waren open, maar toen ze de keuken inliepen, liep oma Jonker ernaartoe en sloot ze. "Zo, het weer moeten we maar buiten laten!"

Op de tafel stond een trommel met speculaasjes. Naast het fornuis stond een warmhoudkachel en daar stond een pot thee op.

"Wat is het hier lekker warm," zei Sanne.

Oma Jonker glimlachte en zei: "Deze kleine ruimte is makkelijker warm te houden dan de grote woonkamer. Maar die is dan weer heerlijk koel in de zomer."

Benjamin en Sanne gingen zitten, maar oma zei: "Sanne, help jij even met de kopjes? Die staan in het meest rechter keukenkastje."

Sanne stond op en opende het kastje. Ze pakte er kopjes uit en zette die op de tafel.

"We hebben er zes nodig, want zometeen komen Edward en Emilia uit school. Ze hebben vandaag op school les gehad over Sinterklaas en Zwarte Piet."

Benjamin keek op. "Wij krijgen dat niet op school bij ons. Waarom niet?"

Oma Jonker, die uit een lade lepeltjes had gepakt en ze nu op tafel legde, zei: “Dat is omdat de kinderen in Amsterdam niet weten waar Zwarte Piet vandaan komt.”

“Uit Spanje!” zei Benjamin.

“Precies. Jij weet dat! Maar er zijn mensen die denken dat Zwarte Piet niet zwart hoort te zijn, maar paars of groen of geel.”

“Wat raar,” zei Benjamin.

“Heel raar, en daarom krijgen ze les. Zodat ze weten dat Zwarte Piet zwart hoort te zijn.”

Sanne ging weer zitten en zei: “Bij ons in het dorp hoor je daar nooit iets over. Bij ons vindt iedereen het maar onzin, dat hele gedoe erover.”

Oma Jonker knikte en zei: “En gelijk hebben ze.”

Benjamin las weer verder.

Sanne staarde naar de voorzijde van het boek dat hij las. Er was een meisje op te zien en een hond. Ze stonden in de sneeuw. In de verte, achter hen, zag je de schimmen van Sinterklaas en Zwarte Pieten.

Benjamin had het boek in zijn schoen gekregen. Sander en zij hadden ieder een sjaal gekregen. Een wollen sjaal voor in de winter. Dat was natuurlijk geen leuk cadeautje; ze hadden beiden liever iets anders gehad, iets leuk, maar ze wisten ook dat er geen geld meer was. Omdat Benjamin nog in Sinterklaas geloofde, had hij wel een echt cadeau gekregen.

Sander en zij hadden gedaan alsof ze erg blij waren met het cadeau in hun schoen, maar van te voren hadden ze met hun moeder afgesproken dat ze het zo zouden doen, omdat ze niet wilden dat Benjamin het geloof in Sinterklaas nu al zou verliezen. Als hij door zou krijgen dat Sander en Sanne geen echt cadeau hadden gekregen, zou hij dat heel verdacht hebben gevonden.

Oma Jonker zette de radio aan. Een liedje van Kinderen voor Kinderen was te horen.

Ik ben toch zeker Sinterklaas niet.

Er staat geen geldboom in mijn tuin.

Ik ben Sinterklaas niet.

Ik heb een negatief fortuin.

Bestond Sinterklaas maar echt, bedacht Sanne zich. Dan zou ze aan Sinterklaas kunnen vragen of ze hun huis konden houden. Of misschien kon hij dan wel een zak met geld brengen in plaats van een zak met pepernoten, zodat hun geldzorgen voorbij zouden zijn.

Ze had er nooit weet van gehad dat haar moeder het moeilijk had gehad, maar dat moest natuurlijk wel zo geweest zijn, want haar man was overleden toen de kinderen nog jong waren. Benjamin was net geboren en Sander en Sanne waren nog maar heel klein. Sanne had geen herinneringen meer

aan haar vader, maar ze hadden wel foto's en filmpjes. Hij had een ongeluk gekregen op weg naar huis, dus tijd om afscheid te nemen was er niet geweest. Maartje, een vriendin van Sanne, had ook haar vader verloren, maar dat wisten ze van te voren, want haar vader had kanker gehad en het had een jaar geduurd voor hij was overleden. In dat jaar hadden ze heel veel dingen nog gedaan, en alles hadden ze opgenomen zodat ze het later nog zouden kunnen terugzien. Maartje's vader had echt afscheid kunnen nemen en hij had ook brieven voor zijn kinderen geschreven en ook speciale kistjes voor ieder van hen gemaakt met daarin allerhande bijzondere dingen die ze later nog zouden kunnen bekijken. Het had Sanne heel prettig geleken om zoiets te hebben. Maar zo was het bij hen niet gegaan. Van de ene op de andere dag had Jessica om moeten gaan met haar verdriet en moeten zien dat er geld was voor de rekeningen. Dat was heel lang goed gegaan omdat de kinderen altijd wel terecht konden bij een buur. In hun dorp kenden ze uiteraard veel mensen en er waren ook een paar boerengezinnen waar ze het goed mee konden vinden en aangezien boeren niet naar hun werk hoeven te gaan, maar hun werk thuis deden, konden ze daar altijd terecht als hun moeder moest werken of als er iets was. Maar recent had Jessica haar werk verloren. Het bedrijf waar zij werkte, was failliet gegaan. Jessica kon geen nieuw werk vinden en na een paar jaar kreeg ze geen uitkering meer,

maar belandde ze in de bijstand. Haar spaargeld was allang op omdat ze dat gependeed had aan haar kinderen omdat ze die een normaal leven wilde geven. De mensen in het dorp hielpen zoveel ze konden, maar iedereen had het moeilijk. De kinderen konden altijd aanschuiven voor een warme maaltijd, maar de mensen konden geen geld lenen omdat ze dat niet hadden. En dat zou dan toch een bodemloze put zijn als Jessica geen werk had.

“Is er nog speculaas?” Sander kwam de keuken in.

Oma Jonker zei: “Ja, er is nog speculaas. Maar je weet hoe het gaat.”

Sander keek haar aan. “Nee, ik weet het niet. Hoe gaat het dan?” Hij ging naast Sanne zitten, die op de bank opschoof om ruimte voor hem te maken.

“Kinderen die vragen, worden overgeslagen.”

“En als ze het heel beleefd vragen?”

Oma Jonker vouwde haar armen over elkaar en zei: “Ik wacht.”

Sander keek nu ongemakkelijk, maar vroeg dan: “Lieve, allerliefste oma, mag ik alstublieft nog een speculaasje?”

“Alleen als je belooft om mee te helpen koken.”

Sander trok een gezicht waaruit bleek dat hij dat niet leuk vond. “Bij mama hoef ik nooit te helpen!”

Oma Jonker zei: “Dan niet.” Ze pakte de theepot van de warmhoudkachel en schonk de kopjes vol. Ze zette de pot

terug en ging zitten. “Hè, lekker een bakkie!” Ze vouwde haar handen om het theekopje heen en zei: “Sanne, neem een speculaasje. Benjamin, neem ook een speculaasje.”

Sanne pakte een speculaasje en pakte er nog eentje en legde die op Benjamins boek neer.

“Niet doen, dan wordt het vet,” zei Benjamin, en pakte het speculaasje op en nam een hap. Hij legde het restant neer en veegde zorgvuldig de bladzijde schoon.

“Er zit niet eens iets op,” zei Sanne.

“Oma?” vroeg Sander.

“Wat is er, kind?”

“Zal ik vanavond helpen met koken?”

“Dat vind ik heel lief aangeboden van je. Neem maar een speculaasje.”

Sanne lachte in haar vuistje. Thuis kon Sander heel vaak onbehouwen en ruw zijn, en het leek dan of hij alleen maar aandacht voor zichzelf had en geen oog voor wat anderen nodig hadden, maar hier had oma hem al meteen onder de duim.

Ze aten en dronken een paar minuten in stilte, en dan ging de bel.

Oma Jonker zei: “Dat zullen Edward en Emilia zijn. Sander, doe jij eens open. Maar eerst vragen wie het is, hoor!”

Sander vroeg: “Mag ik dan nog een speculaasje?”

“Je hoeft niet overal voor beloond te worden, hoor. Je mag

ook weleens iets doen zonder dat je er iets voor terugkrijgt.” Sander stond op en verliet de keuken. Dan kwam hij terug en vroeg: “Waarom moet ik eerst vragen wie er is als u toch al weet wie het zijn?”

“Ik denk dat het Edward en Emilia zijn, maar voor hetzelfde geldt zijn het dieven. Je weet het nooit.”

“Vraagt u dan altijd wie het zijn voor u opendoet?” Sander was verbaasd. Bij hen in het dorp hoefde je nooit te vragen wie er was, want de deur stond altijd open en mensen liepen gewoon naar binnen.

“Ja, ik vraag het altijd. Je hoort vaak genoeg dat er mensen neergeslagen en beroofd zijn omdat ze zomaar opendedden. Ik ben al oud en ik heb geen zin om met een ingeslagen hersenpan in het ziekenhuis te belanden.”

Sander verliet de keuken.

Oma Jonker legde een hand op die van Sanne en vroeg: “En hoe gaat het met Sanne? Denk je dat hier een prettige tijd kunt hebben?”

“Vast wel!”

“Het komt heus wel goed, hoor. Je moeder is slim genoeg.” Sanne knikte, maar zag wel aan oma Jonker dat die zich ook zorgen maakte. Tenslotte hield je de verkoop van een huis door de bank niet tegen als je geen geld had. En zonder werk was er geen geld.

Sanne aarzelde even, maar vroeg dan toch: “Zou tante

Joseline niet hebben kunnen helpen?”

Oma Jonker zuchtte en zei dan: “Ik zal maar niet zeggen wat ik van haar vind, maar van haar hoeft je geen hulp te verwachten. Die denkt alleen maar aan zichzelf. Wat Albert ooit in haar gezien heeft...” Ze zuchtte nogmaals. “Mannen kijken toch alleen maar naar het uiterlijk. Wij vrouwen zijn wat dat betreft veel slimmer.” Ze klopte op Sanne’s hand. “Wij doorzien andere vrouwen, waarschijnlijk omdat we er zelf een zijn, maar de meeste mannen zien niets en zijn blind. Die lopen alleen maar hun...” Ze zweeg even, vervolgde dan: “Dat mag ik niet zeggen van je moeder! Maar laat ik het maar zo zeggen dat ook mijn lieve Albert niet ongevoelig was voor vrouwelijk schoon en dat hij zijn keuze voornamelijk daarvan af heeft laten hangen, en niet van haar inborst.”

“Van haar wat?”

“Haar karakter. Het is jammer dat Albert er te laat achterkwam, maar aan de ander kant: het was zijn eigen keus en hij was een volwassen man toen hij haar ten huwelijk vroeg, dus je mag aannemen dat hij niet mesjogge was.”

“Niet wat?”

“Niet krankzinnig.” Ze zuchtte alweer. “Het is jammer dat hij er niet meer is. Als hij nog had geleefd, had hij zijn zuster geholpen, dat weet ik absoluut zeker.” Ze zweeg even en zei dan nog: “Het zou mooi zijn als er op plaatsje een geldboom stond, niet dan?”